

[Holger Eriksen.]

tror heller ikke, det er muligt at udarbejde et sådant, og så må det virkelig være samfundet, der har retten til denne værdistigning, i særdeleshed da det som regel vil være svært at skelne mellem konjunkturskabt værdistigning og samfundsskabt, fordi de fleste værdistigninger som regel i sig indeholder elementer fra begge disse former for værdistigning.

Et andet vigtigt punkt i lovforslaget er, at der ikke mere skal pålignes ejendomsskyld til staten, at altså den ejendomsskyld, der påhviler ejendommene for 1956, fikseres, og at den således fikserede afgift ved hver påfølgende ordinære vurdering nedskrives med 10 pct., indtil den om 40 år er helt borte. Der har efter min mening altid været noget umoralsk over begrebet ejendomsskyld, idet den lægger en ny afgift på den, der — måske gennem optagelse af nye lån — moderniserer sine bygninger, medens man giver præmie til den, der lader sine bygninger forfalde, skønt dette sidste måske betyder et ringere udbytte. At ejendomsskylden således gradvis forsvinder, vil naturligvis give et provenutab, som dog formentlig langt fra vil opluge det, som grundværdistigningsafgiften vil give i merudbytte. En ufravigelig forudsætning for den nævnte ændring af ejendomsskylden må naturligvis være gennemførelse af de foreslåede nye regler for grundværdistigningsafgiften.

Imidlertid blev der i fjor spurgt, hvorledes det så skulle være med den kommunale ejendomsskyld. Der blev givet løfte om lovforslag af tilsvarende karakter, og det er det, der foreligger nu.

Hvad grundskylden angår, er der for hovedstaden og købstæderne ingen ændring. Promillen kan øges, men ikke formindskes, hvilket hænger sammen med, at man i de nævnte områder har en betydelig lavere promille end i landkommunerne. Den forhøjelse, vi gennemførte i forbindelse med forliget om huslejeloven, opretholdes. Derimod fikseres ejendomsskylden på samme måde som ved statsskatteloven; det samme gælder landkommunerne.

For landkommunerne indføres derimod nye regler for grundskylden, for så vidt som det fastslås, at grundskyldpromillen højst kan ansættes til 5 gange skatteprocenten, med visse dispensationsbestemmelser for de

tilfælde, hvor grundskyldpromillen i forhold til skatteprocenten er større. Det betyder, at man for landkommunerne får lagt en slags loft over deres grundskyldpromiller, og at disse, hvor de er størst, gradvis vil blive reduceret. Det kan jo nok give anledning til visse betænkeligheder, men på den anden side er der naturligvis god mening i, at man lader de forskellige områders grundskyldpromiller nærme sig hinanden. Jeg undlader dog ikke at gøre opmærksom på, at salgsstatistikken ikke tyder på væsentlig lavere priser i områder med en høj grundskyldpromille end i områder med en lav. Dette kunne tyde på, at de andre fordele, som opnås ved en høj grundskyldpromille, f. eks. lavere personlig beskatning, i ikke ringe grad har udvisket den forskel i rentabilitet, som man skulle forvente ville opstå.

For så vidt er jeg dermed færdig med mine bemærkninger til de fremsatte lovforslag, men vil alligevel senere vende tilbage til dem under min omtale af det forslag til folketingsbeslutning, som også er til behandling i dag.

Om dette vil jeg først sige, at jeg synes, de ærede forslagsstillere er kommet lidt for let om ved deres opgave. Det er jo nemmere at gå ind på en restauration og bestille en æggekage, end det er selv at lave den. Den mulighed er jo også til stede, at man slet ikke var i stand til at lave en sådan, hvilket som regel ikke vil hindre, at man kritiserer den, man får serveret, hvis man i øvrigt kunne ønske den anderledes. I tidligere tid var det således, at ville oppositionen have et forslag behandlet, så udarbejdede den et sådant forslag. Det indebar imidlertid den risiko, at dets enkeltheder måtte stå for kritik. Det undgår man, når man på samme måde som restaurationsgæsten blot hos regeringen rekvirerer det, man ønsker; desuden fremmer den form naturligvis også mageligheden. Heroverfor kan man gøre gældende, at regeringen har embedsmændene til rådighed, og det er jo rigtigt; men mig bekendt har regeringen aldrig stillet sig afvisende, når det høje tings medlemmer har anmodet om eksperthjælp til at få et eller andet forslag sat i paragrafform. Nå, men det må jo blive de ærede medlemmers egen sag, og jeg skal derfor kun opholde mig ved indholdet af deres forslag til folketingsbeslutning.